

دکاران گلیجن گلاب. کینک یک کارخانگے وزگے کہ شہ دے مائنت. ہزار دانگ گلیجن گلاب گون دقت ناہتہ ہوتا تھیں ظریان پلاستیکے ہر روج ہر گلیجن جابجائگ کنت اے زنگ کہ گلیجرگان ہیچوہد بزمردگ و گھگ نیے و ہمادآن ہما و ہت کسانین غنچگان ماننہ انٹ پہ پلجین و پاچ بوئینک جور نعلیگ و جود کے بت یک کرک کینک گھگ پزمردگ و پلجین گلاب کینک مائین و بوئن مزن بوئن اے گلیجن مشما را دعوت کنت کہ بہ اے نظور سیل کیم و جاریم در واقع ائی مزن بوئن و زشد کرٹن گل نمادین انت و اہمیت تحول نے شان دہت چوین رابطگی دازنت مزن بوئن گلاب گون سا فگ، شاخک گل و حاران و ہم اے زنگ تکامل زندگیاں و میمی جوامع و جود کے ت؟

(بہ مردم) یک دانگ نھتن (چیدمان) چند لاینک گون مناظر آرامبخش شہ جوامع. اقا شہ مچان مہمتر یک حرکت نمادین انت: بخار گانی شہ دینی صمیمیت پہ مردمانی کہ دوران تحول شہ سرے گزینٹ. سینل پہ اے مردم گذرانتن شہ شہامت و تشویک گون زبانیے گلان کیشمت مہمی شہ اے نھتن (چیدمان) انت، کہ پہ دست مایکل سیلستورفر شہ مہمترین مجسمہ جور کنان آلمانی وتے دوران جور ہوتا. اے آرتیست گون زور خیال، مادی بوئن و گذری بوئن چیزان و روابط آیان تہ وتے آثار پہ نمایش نادات. آئے ای ویژگے را پہ مجسمگانی زندگ شہ تحول تبدیل کنت و پہ دگری تفسیر، پہ آیتان موجودیتا امکان شاعرانگ زندگی دے ہت.

سلستورفر تھایے نھتن «پہ مردم» اشارگانے گوئدینی شہ یوزف بویس (آرتیست آلمانی_۱۹۲۱) کنت کائے ایدگانی دربارگے «مجسمہ اجتماعی» مردما وسط تغییرات اجتماعی نادت. بویس تھے سال ۱۹۷۲ تے پنجمین دورگ داکيومنتا تھے کاسل، نمایشگاہے شہ یگ اجرای اینتراکتیو پہ زمان ۱۰۰ روج برگزار کرت. آئے تے اے دربارگے صورت تغییر جامعگے شہ طریق کاران خلاقانہ گون چارکنان حیر کرت. بزرگ میز دپتر کہ اے نمایش ب آدان اجرا ہوت، یک ظرف شیشگی گون یک گلاب ہوت کہ ہر روج عوض ہوت. دیمتر تعداد گلاب گیشتر ہوت و پہ اثری آرتیستیک گون ادیشان متفاوت شبیہ ہوت.

سلستورفر شہ اے ایدہ الہام گیتہ و آئے را بزرتر بسط و توسعہ دھیت. آئے امکان آغازان مستمر را کہ در تعامل گون چارکنان تا حد انرژی اجتماعی رشد کنت. چند برابر کنت. چون پس ہر گلاب توه بوئی وجود داریت کہ نیت آئیے را اوشاتن کرت. توه بوئی کہ پسرتر ذات انسان وجود داریت. ایدہ انشی انت کہ ہر بیوگرافی چہ آشکار و چہ نہان عوض بوئی را پہ وجود یاریت. شہ نگاہ شاعر ایرانی، علی عبداللہی و شعر آئے (تا انتہا) از ۲۰۰۷ ہر رویایی پہ صفحگانی دگری منتهی بیت. مردمان تواننت در ای امر مشارکت کنت. شہ آوان دعوت بیت در حیردانتی بی توار در اے ساختار، روابط وت را برقرار کنت یا گلاب گیشتری بیارنت و بہ گلان اضافگ کنت. بہ این ترتیب پہ مردم گون گوئستن زما پہ نماد تغییر و تحول تبدیل بیت و در عین حال رایحگ ہمزیستی را تراوش کنت.

-فرانک اشتاین ہوفر، ۱۲ اردیبهشت ۱۴۰۲

